

Els perquès del naufragi

EL TEMPS ha formulat tres preguntes sobre la crisi del PSPV a polítics que han tingut un pes important dins del partit i també a persones rellevants en la societat. La majoria dels enquestats assenyalen els problemes interns de la formació com la causa principal de la situació actual dels socialistes valencians.

Joan Pastor.

1.- Com ha arribat el PSPV a aquesta situació de crisi?
2.- Quina justificació tenen les interferències del PSOE en els socialistes valencians?
3.- Hauria de ser el PSPV més autònom respecte de Madrid? Caldria que adoptara unes estructures confederades com les del PSC?

JOAN PASTOR, ex-secretari general del PSPV-PSOE. Actualment fa tasques d'assessorament econòmic dins del partit.

José Luis Lassaleta.

1. Crec que aquesta situació de crisi era inevitable. Quan el PSOE va començar a governar a Madrid, va iniciar un transvasament de presa de decisions del partit cap a l'administració, es va convertir en un partit de quadres i es va oblidar de potenciar la seua relació amb el poble. Per això, quan va perdre el poder, es va trobar totalment desvinculat de la societat. Al PSPV li va passar el mateix; es va quedar restringit dins d'uns quadres administratius i va perdre el contacte amb la societat.

El fet que la democratització del partit i les eleccions primàries es presentaren d'un dia per l'altre, dues propostes que molta gent veníem demanant des de feia molts anys, va provocar encara més problemes en lloc de solucionar-los.

2. Les interferències són inevitables, però cal anar amb compte amb els amiguismes. No obstant això, de cara a aquest congrés el control que puga exercir l'executiva federal quedarà bastant diluït pel vot secret dels delegats.

3. Si es planteja el tema de l'estat federal, tal i com va quedar clar en darrer congrés del PSOE, totes les federacions tindrem més autono-

mia. De tota manera, hem de tenir clar que el PSPV no serà mai un partit nacionalista. És clar que hi tenen cabuda els nacionalismes, però no som un partit nacionalista com ho és el PSC.

JOSÉ LUIS LASSALETA, ex-alcald de d'Alacant del PSPV-PSOE.

1. No es van respectar els resultats del congrés de la Politècnica, on va sortir elegit Joan Romero com a secretari general, ni tampoc es va respectar l'elecció de Joan Ignasi Pla. Sociològicament s'han ignorat dos o tres generacions de militants que no han tingut l'oportunitat de participar activament en la vida política del partit. A més, un dels aspectes que més han contribuït a aquesta crisi és que alguns dels alts càrrecs que han marxat en realitat continuen controlant el partit. I sobretot em refereisc a Ciprià Ciscar.

2. No sé fins a quin punt es pot parlar d'interferències. De tota manera, crec que sempre hi ha hagut un cert control. És clar que l'executiva federal tindrà el seu propi candidat, però encara no tinc molt clar qui serà. El que no podem oblidar, però, és que l'ombra de Ciprià és molt allargada.

3. Si creiem en el federalisme, hauríem de fer com ha fet el PSC. Som la segona federació més important en nombre d'afiliats i tenim una llarga tradició socialista que no podem deixar perdre.

JOAQUÍN AZAGRA, ex-conseller d'Administració Pública del PSPV.

1. Bàsicament, l'origen de la crisi està en l'època de govern del PSPV, i no en la pèrdua del poder. El PSPV va generar una maquinària amb l'objectiu de guanyar elec-

cions, però no es va adonar que la societat anava canviant, i per tant, no va saber adaptar-se als nous temps ni tampoc replantejar-se els seus principis. Així, les relacions de partit van començar a limitar-se a la lleialtat als clans i a les famílies, un fenomen que encara dura avui dia.

2. En certa manera és normal que des de Madrid es vulga controlar el que passa en cada federació. El que no és normal és que es faça un colp d'estat contra un congrés, com va passar en el congrés en què va sortir elegit Joan Ignasi Pla. Un partit estatal ha de tenir unes relacions normalitzades amb les diferents federacions, però han de ser relacions basades en una coherència de fons i tenint en compte la realitat de cada territori, en aquest cas, del País Valencià.

3. Jo crec que no cal crear un model semblant al del PSC, però sí que és cert que cal fer una revisió de fons, començant per les forces municipals. En realitat, el model català és molt suggerent, però de difícil aplicació.

FERRAN TORRENT, escriptor.

1. Tot i que no he seguit molt de prop la crisi, crec sincerament que la culpa la té Ciscar. Des del moment que perd el congrés en què isqué elegit Joan Romero, ha fet tot el possible per tal de desbancar-lo i mai no ha acceptat estar fora de combat.

2. No crec que hi haja cap justificació a aquestes interferències. Els problemes dels valencians els han de resoldre els valencians. Tot i això, la nova executiva federal s'hi fica molt menys que la que controlaven Ciscar i Almunia.

3. A mi no m'agradaria que el

Joaquín Azagra.

Ferran Torrent.

no han pogut participar activament en el partit"

PSPV fora un partit amb estructures confederades com les del PSC. A mi m'agradaria que trencara del tot amb Madrid.

SALVADOR CARDÚS, sociòleg.

1. El que no va saber assumir el PSPV va ser la pèrdua del govern al País Valencià. No va saber aprofitar l'estada en el poder per adquirir una autonomia més gran respecte de Madrid, i això li va comportar dificultats en la seva tasca a l'oposició.

2. La crisi actual té molt a veure amb l'estructura de dependència respecte de Madrid. Els líders naturals del PSPV van anar a parar a Madrid i el van voler governar des d'allà. De fet, és la "mala sort" que persegueix el País Valencià en general, la seva dependència de Madrid.

3. L'única solució és més sobirania per al partit. Tant de bo el PSPV tingués la mateixa sobirania que el PSC, que ha tingut la sort de mantenir un lideratge que des de Madrid no s'han atrevit a discutir.

ENRIQUE CERDÁN TATO, escriptor i periodista.

1. Les causes d'aquesta crisi no han estat ni ideològiques ni de plantejaments polítics rigorosos, sinó de personalismes, de posicions enfrontades, i fins i tot m'atreuria a dir que d'un afany per mantenir una certa posició econòmica i uns privilegis. En els darrers tres o quatre anys hem assistit a l'enfonsament del PSPV, i les causes cal buscar-les gairebé en la misèria.

2. Les raons no són altres que el manteniment del PSPV com a corretja de transmissió. En certa manera, en un partit estatal s'entén que siga així, el que passa és que al PSOE li manca una visió dels problemes del País Valencià i és per això que les intromissions han estat en moltes ocasions perjudicials. És evident que els partits estatals han de deixar que els partits de les autonomies, i molt més en el cas de Catalunya i el País Valencià, tinguin un alt grau de federalisme.

3. Sense cap dubte. De fet, el PSC

ha tingut molt bons resultats. El que jo em pregunte és si la societat valenciana respondria de la mateixa manera que han respost els catalans.

JUAN RAMÓN GIL, subdirector del diari *Información*.

1. Aquesta crisi és la conseqüència de la descomposició d'un partit que mantenia una estructura molt determinada quan estava en el poder i que quan va haver de fer les tasques d'oposició se n'ha anat avall.

2. Aquesta ha estat una dinàmica habitual des que existeix el PSPV. El federalisme que es predica dins el PSOE és una teoria molt bona però que a la pràctica mai no es compleix.

3. El PSPV hauria de tenir un pes rellevant i dona la sensació que mai no ha estat així. Els socialistes valencians haurien de reclamar la quota de poder que els correspon simplement per ser la segona federació més important de l'estat.

GLÒRIA MARCOS, ex-portaveu parlamentària d'Esquerra Unida del País Valencià.

1. Els enfrontaments interns i la lluita entre les diferents famílies, que es corresponen amb els problemes ideològics del partit, han provocat una crisi molt greu i difícil de solucionar. I això, en política, sempre passa factura.

2. Les interferències no tenen cap justificació. El problema és que, tot i que el PSOE és teòricament federalista, aquesta estructura no es compleix en la realitat.

3. Evidentment m'estimaria una estructura més semblant a la del PSC, però també preferiria que el PSPV apostara per una opció més d'esquerres. Ara, respecte a la creació d'unes estructures confederades com les dels socialistes catalans, caldria veure si és el que realment volen els militants.

VICENT FRANCH, professor de Ciència Política a la Universitat de València.

1. La crisi del PSPV és terminal, és

a dir, és la manifestació més pregonada que aquell partit que ho va guanyar tot, que ho va governar tot, que va tenir totes les oportunitats de dissenyar polítiques públiques, estils polítics i projectes pel futur dels valencians, en perdre la major part de poder que usdefruitava, només li queda l'obsessió de qui administra la renda que resta. L'espectacle és de llibre. I ens hauré d'anar acostumant al dia a dia d'una organització que només té una idea clara ara per ara: que els qui hi romanguen en posició de poder, algun dia, per llunyà que siga, substituiran el PP en el govern dels pobles, de la Generalitat i d'Espanya. La batalla del PSOE, doncs, és mantenir la posició als merlets del castell, resistir-hi i no amollar el càrrec. És patètic.

2. Interferències? No. Tutelatge orgànic no discutit. Durant una sèrie d'anys semblava que tenien una certa autonomia, feien veure que eren ells mateixos. Madrid, per ells, no ha estat mai un problema. Allí estava l'amic que protegeix i guia. I tots aspiraven a aconseguir que Madrid els beneïra. No resulta decent dir ara que Madrid vigila i controla, i que això és un inconvenient. El joc del socialisme valencià sempre ha estat el joc del socialisme espanyol. Ara i sempre. Fins i tot a la Segona República. El problema, però, no és aquest. Aquí tothom mira a Madrid, polític o no. I els qui no miren a Barcelona, es miren el melic. Així que, tots miren i miren i de forment ni un gra.

3. El PSPV no existeix. EL PSPV és la sigla que es va afegir al PSOE quan tocava sumar, per necessitat. Va ser un apèndix de nòmines cares. Ara el problema és un altre. El debat sobre si allò que resta del PSOE ací ha d'anar cosit al PSOE, de pedàs, associat a estones, federat sense federació, o confederat nominalment ja no li interessa a ningú: ni tan sols als hipotètics interessats. Ells estan en una altra dimensió més peremptòria: saber qui mana, i qui ha d'esperar que el PP caiga per tal d'arreplegar el poder. Ni més ni manco.

Informació recollida per
Rosanna Melià

Salvador Cardús.

Enrique Cerdán Tato.

Juan Ramón Gil.

Glòria Marcos.

Vicent Franch.